

YELKENSİZ

Şiir Dergisi
(Kuruluş: 2013, Kurucu: Furkan Çirkin)

2023 / Yıl: 10 / Sayı: 33

Hazırlayan:
Furkan Çirkin

Şiirler:

Doğan Arslan, Erol Özyiğit, Onur Sakarya, Hakan R. Temiz, Esra Koyuncu, Mehmet Tektemur, Serkan Özer, Enes Eşkin, Ferhat Nitin, Süleyman Karaca, Tuğçe Kupan, Can Ülgen, Ahmet Ayberk Aykul, Can Yiğit Tunçman, Rıdvan Yıldız, Yasin Gedik, Ekber İpek, Serdar Süalp, Hüseyin Balık, Asım Çetinkaya, Eren Şahin, Hacer Mutlu, Ersin Erday, Oğuz Ziya Anıl, Osman Tuğlu, Furkan Çirkin.

Ping-Pong Masası:
Gökhan Arslan, Işık Sungurlar

Kendi Kendine Söyleşi:
Ebru Özden, Hakan R. Temiz, Figen Şentürk, Buse Malkoç, Burçin Laçın Altay, Toprak Şems Tezcan, Onur Tuna Bozbey, Hasan Ege Karanfil

Çeviri Şiirler:
Muttalip Seydulla, Nur Ahmet Kurban (Çev.)
Jean-Pierre Siméon, Aytekin Karaçoban (Çev.)
Vladimír Holan, M. Furkan Gülnar (Çev.)
Javid Mohammadi (Çev. Metin Turan,
Hale Öztürk, Ferziye Küçük)
James Joyce, Osman Tuğlu (Çev.)

Künye Sayfası Çizim: Tuğçenur Aldeniz
Facebook – Twitter: @yelkensizdergi
Instagram: @yelkensizdergi
yelkensizdergi@gmail.com

Sokaktaki İki Kişi

Mutallip Seydulla
(Çev. Nur Ahmet Kurban)

Fernando Pessoa anısına

Tüm yalnızlıkları
Kendine gizleyip yaşadığını
Yüz yıl sonra anladım
Yükseklere çıktıktan sonra
Sıyrılıp aşağıya inmenin zorluğunu hissetmiş olmalısın
Uzun siyah renkli palto
Ve
Fötr şapka giymiş
Gene o
Siyah renkli gözlüğünü takıp dünyayı gözlemlerken
O siyah renkten ışıldayan
Nurların gözünde
Her daim
Gerçek hayattaki kendinle
Her an karşı karşıya geliyorsundur?
Kendinden
Dünyadan
İnsanlardan kaçarken
Kalem
Ve
Kağıtla nasıl dertleştiğini hayal etmeye yetişiyorum

Octavio Paz'ın
Senin hakkında söylediği *Pessoa, kendinin katili*; sözünü duyduysan
Merak ediyorum
Sen nasıl cevaplardın?
Kendini gizledin
Eserler bıraktın
Acılarını yoğurdun
Bir şeylerin yokluğundan

Çektiğin acılarını
Kendine yazdırdın
Fakat
Ruhunu
Sonsuza dek gizleyemedin
Bugün
Senden bir asır sonra
Seni anıyorum
Terkedilmiş bir sokağı gezmekte olan benim
Karşımda bana doğru gelmekte olsan da sensin
Her ikimiz
Aynı siyah renkli gözlüğü takmaktayız....

25 Haziran 2022

Gelecek

Mutallip Seydulla
(Çev. Nur Ahmet Kurban)

Sevinç bahçesinde
Güneşlenmek için uzanmış gelecek
Kuyruğunu salladıkça
Benzemekte nihayet
Yüzü açılmış
Dul bir kadına
Ardından tanık oluyorum
Banyodan gelmekte olan
Şarıl şarıl suyun sesine
Ne kadar uzun değil mi!
Göz yumup açana kadar
Bize gözükecek
O gölgelerin gerçeklik ile olan mesafesi.

10 Haziran 2022

Gözlemci

Mutallip Seydulla
(Çev. Nur Ahmet Kurban)

Tıklım tıklım gitmekte olan
İnsan topu içerisinde yapıyınız
Dönüp dönüp bakışlarda
Zaman ve dünyayı unutup
Bir noktaya göz dikerek
Duraksıyorum
Kendimi unutmam dünyayı unutmamdandır
Sadece ben varım, diye hayal kurarak
Senin ruhunla dertleştikçe
Belki
Yüzyıllar önce yaşamış Borges gibi

Kör bir şaire dönüşürüm.

7 Haziran 2022

UYKUNUN GÜNEŞİ (Afitab-ı Hab)

Javid Mohammadi
(Çev. Metin Turan, Hale Öztürk, Ferziye Küçük)

Seni görememenin kıtlık zamanlarında
Gözlerime yağmur rüyası yağar
Ve ellerim intizar çerçevesinde kurur
Evrebeler , gölgelerin uzaması ve kısılmasında
O kadar dolanırlar ki
Zamanın başı döner.

Gözlerim kararır sabahın ilkinde
Ve uykunun güneşi çıkar
Hasretindir yorgunluk Şiiri söyleyen:

-Ben ki geldim
Bilmem uykunda nerelere gitmiştin
Saksılar su içtiler
Battaniyeni üstüne çektim...

Uykudan ki kalkarım
Hala sıcağım
Senin kokun
Ve sulanmış çiçeklerin gülümsemeleri...

Yastığımı güneşe tutarım!

KUŞ (Perendi)

Javid Mohammadi
(Çev. Metin Turan, Hale Öztürk, Ferziye Küçük)

Hala saf olmamı istiyorsun
Ki gülümsemelerin damarlarımda dolaşsın

Biz bahtı en güzel çiftleriz
Guinness'e yazdırabiliriz.
Ki aşka ihtiyacı olmama şartı ile!

Anlaşıyoruz.
Sen ailenin reisi(!) ben ise beyi(!)

Kaç gün önce karşiki budaktan
Bir kuş uçtu.
Ve sen hala kuşun uçmamasını istemektesin
Ama budak hafifleşti
Ve kuş uçmuş!

Jean-Pierre Simeon
(Çev. Aytekin Karaçoban)

gerçek yaşamdan söz etmemi mi istiyorsunuz?

yani

kış rüzgarından

kirli camdan

ya da saatin üzerinde yuvarlandığı
çarşafların duyumundan?

yarınki buluşmadan mı?

pekiyi yarın gerçek mi?

motosiklet sürücüsünün yolu ve şapkası
kumru ötüşünden daha mı gerçek?

şiire kanıt isterseniz

sorma sırası benim olur:

kim bulmadı ki hiç elleri üzerinde
göğün mavisini?

kesin görüşlerinizi giysem
ayaklarım sızlar

şair

gerçeğin yetimi

yalın ayak gider

nesnelerin tuhaflığına

ve unuttuğu derinlik açılır kendisine

açık seçiklik içinde

Kaynak: Politique de la beauté (Güzelliğin Siyaseti), Cheyne, 2017.

KARAYA HÜCUM EDEN BİR ORDU

James Joyce
(Çev. Osman Tuğlu)

Karaya hücum eden bir orduyu ve dizlerine değin
Köpük içinde ileri atılan atların gümbürtüsünü duyuyorum:
Arkalarında kibirli, kara zırhlar içinde, dizginleri önemsemeyen,
Savrulan kırbaçlarıyla savaş arabası sürücüleri duruyor.

Geceye kendi savaş-isimlerini haykırıyorlar:
Uzaktan fır dönen kahkahalarını duyunca uykuda inliyorum.
Düşlerin kasvetini, kör edici bir alevi, dövüyorlar,
Çınlayarak, çınlayarak kalbin üzerinde, bir örsün üzerinde gibi.

Uzun, yeşil saçlarını sallayarak geliyorlar muzafferane:
Denizden çıkıp bağırarak sahilde koşuyorlar.
Yüreğim, hiç mi aklın yok ümidini kesiyorsun böylesine?
Aşkım, aşkım, aşkım, beni neden yalnız bıraktın?

hayır, şimdi gitme

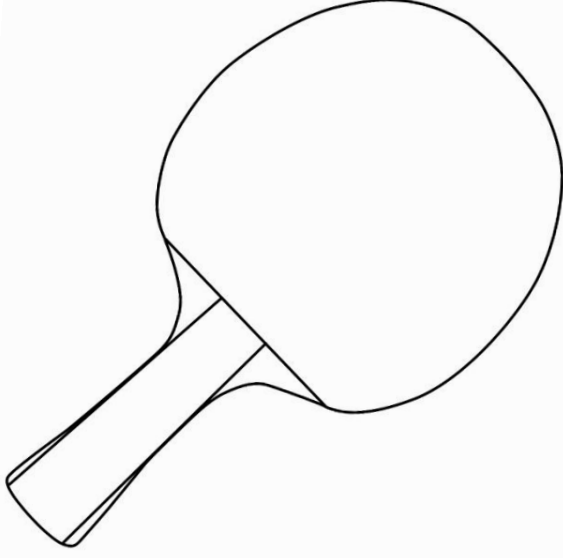
Vladimír Holan*
(Çev. M. Furkan Gülnar)

hayır, şimdi gitme, korkma her telaştan,
bağda kovanları yağmalayan ayıdır.
yakında sükûna erecek olan.
ben ise zapt edeceğim
cennetteki kadın için koşturan
iblis spermleri gibi
kelimeleri

hayır, şimdi gitme, arılığını indirme.
aydınlatmıştı çiğdemlerin yanışı çayırları
işte o zaman sen busun hayat, söyleyen de:
-tutkuyla bir şey ekleriz. Aşktan geriye
aşk kalır.

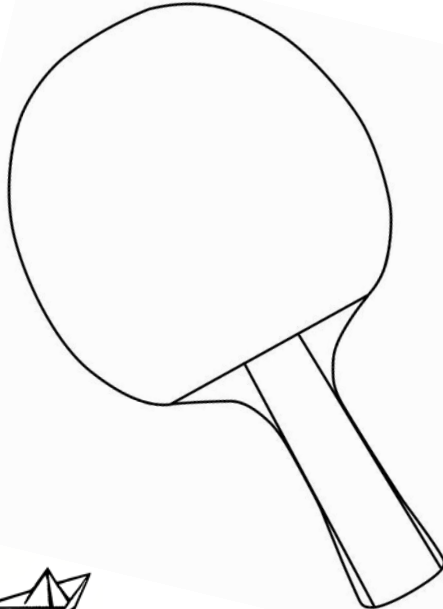
*Vladimír Holan'ın bazı şiirleri, 1975 tarihli Soyut Dergisinin 84. sayısında Gürkal Aylan tarafından ilk kez Türkçeye çevrilmiştir. 2009 yılında aramızdan ayrılan Şair, Çevirmen Gürkal Aydan'ı da böylelikle yad edelim.

Ping-Pong Masası*

GÖKHAN ARSLAN
IŞIK SUNGURLAR

*Ha Sezai ha ping-pong masas

GA: Hangi ressamın senin bir resmini yapmasını isterdin?

IS: Magritte. Yüzüme bir elma ilişirsin isterdim.

IS: Bir şiirin filmini çekecek olsan hangisi olurdu?

GA: İlhan Berk'in Necatigil için yazdığı "Ölü Bir Ozanın Sevgili Karısını Görmeye Gitmek". Müthiş hüzünlü bir atmosferi olurdu sanırım.

GA: Şiirlerle şehirleri birbirine benzetirim. İkisi de sürprizlerle doludur. Hangi şehrin şiirini yazmak isterdin?

IS: İki şehir var aslında. Biri gittiğim, sevdiğim, yaşamak istediğim; İzmir. Diğeri çocukluk hayalim, görmeden özlediğim; Diyarbakır.

IS: Şehirden mi gitsek, şiirden mi? Yokluktan gidelim ya da. Şiir hayatında olmasaydı ne olurdu?

GA: Şiire çok fazla önem atfeden biri değilim. Yerine başka bir şey koyardım muhtemelen. Toprakla uğraşmak ya da ağaç budamak şiirle eşdeğer olabilirdi benim için.

GA: Hayatında keşke ben yazsaydım dediğin bir kitap var mı?

IS: Olmaz mı? Margaret Atwood'un tüm kitaplarını yazmak isterdim. Öyle distopik ve gerçekçi bir atmosfer kurabilmek ne güzel olurdu.

IS: Ben de şunu sorayım, bir roman karakteri olsaydın hangisi olurdu?

GA: Boksör Böcek'teki Scarlett Thomas olabilirdim. Karakteri ya da romanı çok sevmiş olmamdan değil, bir Tarantino filminin atmosferini yaşamak için.

GA: Farz edelim ki tek bir şiir yazma hakkın var. Bu şiirin neyle ilgili olmasını isterdin?

IS: Zor bir soru oldu. Sanırım aşkla ilgili olurdu. Ben "aşk şiiri yazabilir miyim?" bilmem. Hasan Hüseyin'e de selam göndereyim.

IS: Edebiyattan, sanattan biraz uzaklaşalım. Her şeyin bittiği yerde ne başlar?

GA: Bunun karşı konulamaz bir döngü olduğunu düşünüyorum. Her şey yeniden başlar.

GA: Bir pandaya sarılmak mı yoksa en güzel şiiri yazmak mı?

IS: Bir pandaya sarıldığımda en güzel şiiri yazmıştım.

IS: Varılacak bir yer var mı? Güzel olan yolda olmak mı?

GA: İkisi de değil. Güzel olan yolun kendisi olmak. Yolun nereye çıktığının bir önemi de yok.

GA: Hazır Arjantin'in kupayı kazanmasını beraber izlemişken... Messi mi Maradona mı?

IS: Futbola ilgim hiç yok biliyorsun. Ama şu an Maradona'nın fotoğrafı duruyor karşımda üzerinde Che portresi. Che'nin hatırına Maradona.

IS: Hatır demişken bir kahvenin kaç yıl hatırı var?

GA: Yenisi yapılana kadar :)

İŞLENMEMİŞ GÜNAH YAHUT PEYGAMBER YALANI

Doğın Arslan

Hayal hayal olmaktan
Nasıl çıkar
Sözünü tutmamış gerçek zebanisi
Çık karşıma affedeyim seni

Sesi sansürüne kaçmış
Bir Allaha şükür ediyorsa yüreğim
İçimde zerre inanç olduğundan değil
Vallahi değil
Sevgili Furkan
Tanrı artık yaratmıyor iyi kullarını
Yani yaşarsan kötü olursun
Kötüysen yaşarsın
Ya da Allah bereket versin

Ben olmamış bir insanım
Kalbimden kötülük
Dilimden tövbe
Gözümde kin eksik olmaz
Deli eder beni
İki insanın birbirini sevmesi
Sevmek duygusu
Hep yapmacıktır hep sahtedir
Benim gözümde

Ben durduk yere
Ankara'ya gitmek gibi bir şeyim
Öyle gereksiz öyle öylesine
Ve dönmemek
Havva'nın şeytanı terk edişi gibi
Bir kitap vardı
Öylece kalakaldı
Kapağı bile açılmamış

İşlenmemiş günah
Duruyor aklımın bir köşesinde
Camide sevişmek
Sadece imamlara mı özgüdür
Hü! Bilirsin, ilahi bir yakarıştır
Çünkü hiçbir varoluşu sessizce ifade edemezsin

Peygamber yalanı
Cennette sevap doğurur
Dedi sayın şair
Zaten her şair biraz hamiledir bir diğer şaire
Ama yalana ama günaha değil
Şairler tanrıya değil
Bir diğer şaire tapar
Ancak bir şairin iki dizesi korkutur bir şairi
Cehennem ödül olur dinsiz şaire

Ve günah dediğimiz nedir ki Sevgili Furkan
Biz eskiden seninle
Devletleri dolaşırdık bir bir
Autzwich'in her köşesinde
İçimize çektik mavi gözlü çocukların
Ak sakallı adamların dumanını
O zamanlar gözüne yaş dolardı
Devlet olamazdın
Binlerce yıl sürülmüş gibi
O topraktan bu toprağa
Bir hükümet gibi gelip geçiyor hüznün
O kadar yavaş
O kadar uzun
İşte o kadar

dağ ve raz

Erol Özyiğit

ey raz
ölü bir yazda kalan sesimi
bıçak
yemiş
sulara
oku!..

metal bir örümceğin dokuduğu
karanlığa fısılda beni. o da bilir nuhbe bir
ahrazdan geldi ellerim. ey raz
yağmurun yeryüzüne ilk düştüğü yeri
dilimle işaretle. ki dağlarda gezen Ceylan'ı
silah seslerini sile sile
bir başka masala kaçırmalıyım. ey raz
gözyaşlarımı savsaklayarak yaklaş
iki güz yedi kış sonra kara bir gölün
alnıma döktüğü reca ile
beklet beni

45'lik Makamı

Onur Sakarya

Uzun kadifelerin hükmü sürüyor
Tuhaf, mavi kadınların iskambil masalarında
Acıysa acı, sonsuz bir meltem esiyor koyunlarında
Ama nasıl dağılıyor kokuları
Dünyadaki bütün ayrılıkların kederli çiçeklerinden
Alüminyumla kaplanmış sokaklara doğru

Nimet Hanım her gece ölüyor
Çeyiz sandığından yapılma odasında
Örümcek ağları gibi danteller, her yerdeler
Danteller öldürüyor onu
Göz ucuyla da göğü seyrediyor
Pencereden zar zor seçilebilen göğü
Gökyüzünden kimse gelmeyecek!
Nimet Hanım bunu anlamıyor

Kamuran tırnaklarıyla kazıyor yazgının şans kartlarını
Hiçbir şey çıkmıyor
Odasına dönüyor
Tütün tutmuş perdeleri öpüp inliyor bir başına
Plakta, "Seninle Aşkımız Eski bir Roman"

Göz var göz, diyor Fatoş Abla
Gözleri yere dökülüyor bunu söylerken
Kocasını on yıl önce onu terk etmiş
Bir mankenle kaçmış, diyorlar
Fatoş da güzel ama manken de çıtır hani, diyorlar
Fatoş Abla rüyalara inanıyor

Caddeden bir araba geçiyor, siyah ve baslı
Arabanın sahibi çılgın bir çocuk
Sevsin Ablaya yazıyor
Sevsin Abla eteğini çekiyor, yırtmacını daha da açıyor
Oğlan köklüyor Tofaş'ın gazını
Mahalle her şeyi biliyor
Mahalle olayların farkında

Ben mi?
Nevresimler boğuyor sanki ruhumu
Kocam 20 yıl önce yandı, yangından kurtarıırken çocukları
O gün bugündür ben de yanıyorum Eyüp sabrında
Boşluğu gördükçe boşluğum artıyor
Sofrayı kaldırırken, yalnız ve mat
Çekmecede duruyor ağlayan fotoğraflar
Anlıyorum her şeyi
Ölüsü bu evde yatıyor
Her duvar bir mezar taşı
Yüzü pencerelerde yansıyor

Gece sızarken loş salona
Aynalar silinirken bir bir
Uzaklardan sessizliğin cızırtılı sesi gelirken
Orman ormanlığını,
Kalp kendini unutturken
Bir hüznün dolaşır duvarlarda
Silik bir hüznün
Zehirli bir hüznün
Bir hüznün eşyayı geçer, kalbe varır...

TAŞLARA UĞRAK SES

Hakan R. Temiz

Özlemi bir duygu belledim ağrılarımı
Dikkat kesilir dedim herkes
Bir ağacın oyuğuna saklandım bunu
Akşama kadar eller hazırladım

Çözdüm sonra bağlı yanlarımı
Bir ovaya dağ çıktım
Yuvarlanmak dedim bu ne çabası
İlkokulda boyumdan büyük paltoya

Engellemedim gözlerimi
Git dedim
Konuş onlarla
İkinci günün sonunda gördüm
Boynuma bir dam iniltisi bağlıydı

Yeni boyanmış evleri hedef aldım
Sonra idi bu çabam
Ucuz toz boyası aradığım her yer
Işıklı ayakkabılarımı sordu

Veresiye Defteri

Esra Koyuncu

1

ben
parmak uçlarımda büyüttüm kendimi
kendi kendimi

fısıltılı sulardan içtim
ve atladım halkalarından güllerin

henüz varmamışken hayata
kaldım haritanın kör noktasında

II

yarınlar hep
acı biberler sürdü dilime
ben de müdahalesiz yangınlar çıkardım
yol açtım merak edene

öptüm öptüm dirilttim
öptüm öptüm
dirildim

sevmek için ölmeyi
ben sizinle öğrendim

III

yarım yamalak hatırlanacak dünlerimi
komodinin üzerine bıraktım
imgeler soyundum kat kat
utancımı buzdolabına fırlattım
el bastım dört kitabın dördüne de
tanrıya ayıp olmasın diye

a y ı p
o l m a s ı n
d i y e

iv
şimdi
hangi tavanda açsam gözlerimi
açık bırakılmış reklamların
yalnızlığı ağırlayan sesi

v
nihayetinde
süpürülmüş bir ruhtu beni doğuran
kırıntıları yetmezdi dünyanın
ekonomik krizine

ben de
yaşam boyunca
direndim, tıpkı bir küçük
mahalle bakkalı gibi
bir gün dönecek umuduyla
yatay çizgilerin hülyasında dolanan

vi
ben
parmak uçlarımda büyüt müştüm kendimi
kendi kendimi

isterdim ki
bir âmâ okusun
parmak uçlarında devam etsin
büyütmeye beni

vii
su götürmez bir aşk
ne kadar uzunsa
o kadar yaşamayı diledim

ölüme günah dediler
hiçbir yere gidemedim

Anahtarını Değiştir Kapının

Mehmet Tektemur

/ve ikinci el yaralı ömürden karakışta açan karagül misali zamanın kısır döngüsünde beklenmez sürprizlere yakalanmayalım. yenilenmiş hayal kırıklıkları kaldırabilecek durumda değiliz çünkü. sonra yersiz yerli serzenişlerle çekilmez olabiliyorum.

birde fazla dalıp çıkıyorum şimdilerde
her gece aslen aynı şehrin yalnızlığını bölüşüyoruz oysa
çok yazıklandığım kumral ağrıyla
sanki bütün mahallenin bütün bahçeleri bizimdi zamanlarda
yani şimdi bizi anlayacak kimsemiz de,
bahçe de yok. ortalık yerde çölüz gibi
su içsem sarhoşum yanında

nerdeyse akıntıya kapılan vapur gibi bu akşam, her akşam aynı
bir duvardan diğerine vurulan omuzla sokakta
birde taşıp dokunduğum yan sokak duvarları. seni her bıraktığımda böyle
saldırgan sarhoş bir abi durumunda
kaç promil sen karıştırıyorsan kalbime

çünkü bütün bu yaşananlar direnmediğimiz için. olduğun yerde olmadığımı
düşünme gerginliği. kalacaksa da gidecekse de bir korku bırakacak bize yolu
düştüğçe, aklına estikçe o embesil adamın. dönüşü böyle zor işte bazı hataların

anahtarını değiştir kapının unutma. utanma da
sen de iyi değilsin

KUŞLARIN İŞİ

Serkan Özer

kaygıları göklere ulaştırmak zaten kuşların işi
fazlalık ateşlerini apaçık kibritle söndürenler
durmadan uzayan gök bacaklarından
kayıplarıyla kıyılarında sulanıyor
dalgalarıyla köpürerek üstümüzden geçecekler

tohum olup yarısı açmamış bir uç olsalar
ne aç bir gece ne de gündüzden sayılırlar
ah bir de suç olup başaklarından yağmalansalar
geceden terk sayılırlar ki
onu da şöyle bir geçiniz

kanatlar ayıplarını iç içe kapanıp ne kadar örterse
yalnızlık kapısı sonuna kadar aralanır şartsız
karada kalıp hayatta bir yanı çürük kalanlar
bölümlerden bölüm beğenirler dilsiz kemiksiz
öldürülenleri göklere ulaştırmak zaten kuşların işi

ÇÜNKÜ

Ersin Erday

Sevgilimi öpmek gelmiyor içimden çünkü
Sevgilim kursağı kusmuk dolu şehvetli kuş
Sevgilim çünkü fazla lümpen az proleter
Kasıklarında aydan kopmuş dev bir krater

Sevgilimi öpmek gelmiyor içimden çünkü
Dudaklarım son kalesi feodalitenin mağlup
Çünkü dudakları Aya İrini’de irine bulanıp
Pera’da çünkü utanarak tuttuğu çok bir çük

Öpmek gelmiyor sevgilimi çünkü içimden
Çünkü karnı ölü ceninlerin diri mezarlığı
Hırçın “travesti at” sanki yanağındaki çukur
Afrika örgüsü uzanmış memesine biri çopur

Öpmek gelmiyor sevgilimi çünkü içimden
Çünkü tramvaydaki sevgilim değil biraz eski
Laleli’den binen Aksaray’da inen deli
Farkında çünkü içinde çok ulusluların eli

İçimden öpmek gelmiyor çünkü sevgilimi
Biliyorum kurtarmaz dünyayı güzellikler
Ama sevgilim optimist ve oportünist bakteri
Bir insanı sevmekle başlar sanıyor her şeyi

Sevgilimi gelmiyor öpmek içimden çünkü!

Bıçak Kemięe Dayandı

Enes Eşkin

cehennemin anahtarını sol elimde
tutuyorum. kaslarımda huzursuzluk
ben nereye aitim?

boşluklara sızmış sesim
imkanı olsa çıkacak deliğinden.
kuş tüyü yastıklara sarılmış yüzümde
benekli, siyah lekeler.

tahtakalemde zakkumlar yetişir
yıllardan yaz olsa gerek
kuşlar birbirleriyle
yarışmak için kanatlanmış, el çırpıyor.
her şeyi bu noktadan anladım be hey
bana uzaktan izlemek düşer.
yenilgiyi öldürmek kolay değilmiş.

polinomlara bölündüm lakin iki yakam birleşik
requiem
ve devrim ile dolu parmak uçlarım
sırtımda kemik kıran bıçaklar.
öfkemi kalabalıklar içinde saklı tutuyorum.
gibi hatırı sayılır payandalar.
sarp yokuşta arkama yaslandım.
derin uykumdan uyandırdı beni
tekleşen ayak sesleri
içimde karanlık şeytan.

[uzay zamanda
alkol ve sigara ve sıfır-sıfırdan sonra
müziğin ve dahi her şeyin
yasak olduğu bir evdeyim.
günlerim toz toprak]

aydınlık için bir dakika karanlık.

ateşten gömlek giydim
cehennemin anahtarı sol elimde
masumiyet karinesinden yararlanıp
patronları ve bankaları yıkacağım.
çakmağı yakınlaştı.

bana bakma öyle. eteklerin zil çalsın.
*"annelerinden azar işiten çocuklar
eve geç geldikleri için
bu gece kağıttan kayıklara suikastımız var" **

* saian (otonom piyade - pentekontera)

Evcil Güvercinim Öldü Çok Alınganım

Ferhat Nitin

molaların bitiminde seyirlerin günyüzüne açılan penceresinden savuruluyor anılar.
somurtkan ve derin izlerle çerçevelenmiş hayatları arıyor ardından benliğim.
hüzünlendirdiğim başıbozuk kelimelerden geçerken hatıra.
girdapta boğulan yüzlerden arta yoksun birtakım avaneliklere geliyor sıra.

koparılan çiçeklerden tel örgüler sınırları kanatırken
kuşanırdı zırhını yaşanmışlıklar.

* - bu da neyin nesi
yağmurlar gölgesiz geçerken gecelerden
zamansız ve kararsız karanlıklar dolardı pencerene
ve düşerdi askıdan
sızlanmaya mahal vermeyen yüzlerde birikmişlikler
ve evcil güvercinim ölürken mürekkep yamalı omuzlarda duraksadım
ve alındım hayata.

Vasinin Vaziyeti

Süleyman Karaca

Eski bir vasiyetle büyüdü adam
Mavi trenin ter kokan vagonlarında
Bozkırları aştı, kavaklara sürdü yüzünü

Trenin penceresine dayardı adam kollarını
Taşlı yollarında koşardı beş haneli köyünün
Hasta olur yataklara düşer,
Anne vehmiyle;
Allah nazardan saklasınla.

Dedesinden kaldıydı bisikleti
Selesine annesi sinesine babasını oturttu
Betondan yapılma ayaklarını pedala
Pamuk gibi sürtülmüş yüzünde
Acının da yakılmış bir yanını bularak asıldıydı.

Bastığı yeri babası
Kaçtığı ağacı kediler bulurdu.
Yüzündeki pamuktan lekeyi incitirdi
Sürterek cevizin yeşiline
Rüzgardan yün yün olmuş saçlarına
Şafağın tozlu nemi çökerken.
Saçlarını dışardaki insanlarda görürken annesinin.

Bir vasiyetle büyüdü adam
Eski bir vasiyetle.
Çöller bile yokken dünyada.

Muz kasalarında saklandıydı çocukluğu
Banana yazan muz kartonunu asmak istedi.
Annesinin geçtiği titiz yollara
Banane demek isterdi adam
Bir sevinç bulmak için aramakta

İpekten arastalara sarılırdı çocukluğu
Aynı yünü satan çarşılarda gezinir
Aynı yorganın altında korkardı yağmurun
Alüminyumdan çatılara vurgusundan
Aynı şarkıyı dinleyen kadınlarla bir odada
Bir vasiyetin kurbanı olarak
Annesinin rüzgardan bile kışkandığı çocukluğu.
Aman o yapamazla büyüyen çocukluğu

Sevgiye Can Veren İkinci Soluk

Tuğçe Kupan

Kendimi nasıl bağışladıysam seni de öyle bağışladım
Budayarak değiştirdim dallarını
Gölgenin üzerine gölgemi çizdim
Toprağından bir can alıp
Üç kere canımın eleğinden geçirdim

Kalbinin yontusuna sığındığım ellerimle
Bağrında açan kırmızı narları ezdim
Suyunu göğsüne sapladığı gülle ölen bülbülün
Mezarı başındaki kadehlerine pay ettim
Posasındaki çekirdekleri bir ağaç dalında
Ölümün bekçiliğini yapan kuzguna yem ettim

Parçalarını birleştirdiğim evinin pencerelerinden
Duvarlarındaki boş çerçeveleri toplayıp
Evimin çerçevesiz fotoğraflarıyla süsledim
Tenine diktiğin yalnızlık iğnelerini koparıp
Yirmi iki yıllık bir terzi heyecanıyla
Bir sevgi dolaşıklığı tutkusuyla
Yeşerttiğim bedenlerimizi birbirine diktim

SES

Can Ülgen

*ülkemsin, kalbimin yapboz haritası
ses ile gel bana ey kalbimin eksik parçası*

kaçan otobüslerin ardından egzoz içen çocuklar
nefes alabilmenin yoklamasında el kaldırırken
hayattan iz almadan gitmekle örneğin bir gün
çıkarcaklarının ve yaşamının altında günlerden cumartesi kusarak
hayali öğretmenliğim atanıyor olduğun coğrafyadaki bir ilköğretim
okuluna
yok sesim, büyüyor yara

yok sesim
acıklı yanımda gibi dursa da
bilirim sıkılgan yönümü
korkum var adı anılmaz kaygılarım
bir gün ölümle yan yana da anılırım

yok sesim
babamın asgari ücretle bir bayram arifesinde
boğazından kesip bayramlıklar alıyor ardına
bir imgeyi bir bağlıyorum bu yüzden ağaç dalına

yok sesim
üç kere yara diyorum oğluna yara-yara
ve yara büyüyor adını yazınca
hangi maddi ölçü birimi bir bebeğin dudaklarına ana memesi olur ki baba
söyle bana
söyle ki utanma.

yok sesim
yanaklarında detoneyle onulan yalnızlık
hayatın nakaratında vokallere nazaran büyür bizimle
ve üşür ayaz ortasında tüm frekansların gecekondusu
göğsün
hırıltısıyla değer sesin gözlerime

yok sesim
bronşit ve menenjit'in bıraktığı o derin iz
yürür hayatla, elbet unutulur bir zaman
yanılıyorum en çok senin göğşe açan kucaklarında
yok bir sesim dünyayı bir yaşam etrafında saran

yok sesim
bir kuğunun güvercinle evliliği
acılı neversim, huzuru delen o kapı
aşksız iki ebeveyn
büyümüş olmanın getirdiği
bilmem, nedendir acır kalbim
bir gün tüm gücünle baba olabilmek örneğin
bir gün adını konulur kılırsın tüm bu gitmelerin

Şu Yeni Erkek Modası

Oğuz Ziya Anıl

Bayılıyorum şu yeni erkek modasına
Özellikle o daracık pantolonlara
Artık sokakta bir adamı seyrederken
Düş gücümü kullanmam gerekmiyor
Artık dipsiz bir kuyunun
Dibinde değil gerçek
Hiç olmadığı kadar orada ve belirgin
Olmasını arzu ettiğim gibi kabarık
Olması gerektiği şekilde şişkin
Yiğidin malı
Sözcüğün tam anlamıyla
Meydanda artık
Bu yeni erkek modası gökyüzünden
Tanrı'nın krallığı gibi indi
Ve ben o tayt gibi pantolonları giyen
Kalın bacaklı adamları dikizlerken
Cennete inandığım gibi inandım
Yalancı dünyaya. Yalan dünyaya.
Bayılıyorum şu yeni erkek modasına!

Aycul: Symphony No.9, Op.95, B.178

Ahmet Ayberk Aykul

Kafamda tabanca
Toplusunda tek fişek PAT!
Çatımdayız, oyunum rus ruleti
Rakibim güdük yalnızlık PAT!
Tırnaklarımla biçtim toprağımı
Gözlerimin yaşıyla suladığım
Bebe mezara ellerim vardı bir ciğerim
Ateşi ekinde buldum
(ekin dedim ne güzel hatundur)
Cigaram yandı bol tohumlu PAF! PAT! PAT!
Sekiz çocuk vardık umutlu
Doğumlarında bulundum
(-bizi bir umut öldürebilirdi bir de tabanca filan PAT!)
Birinin kafası kocamandı
Ananın apiş arası PAT!
Ananın da
Çar;4 mılı;Çivi
Yarı gökte İsa'nın da dert büyük bilirim PAT!
Ama size yine iyi
Bana hep PATA KÜTE PAT!

BURA

Can Yiğit Tunçman

Biri buruyor, biri bürüyor
Biri buluyor, biri bölüyor
Bura beri, bura börü
Bura büyü, bura gömü
Gördüğüm her şey ölü
Bari biri beni buraya gömseydi.

Güz diye bir şey var

Rıdvan Yıldız

Bana benziyor tanrının içindeki soğuk
Mezarda yeşerecek parantez içi kemiklerin
Hışmı var kuruyan ağaçlara
Beni karşılayamaz ömrün kayıpları/yüzü karanlık

Kendisine benzeyen herkes ölmüştür

Yeter ulan yeter ben paraşütten gergin, uçurumdan yorgunum
Büyük taşları hasat eden ayaklarım kaçışın peşinatı
Her kelimem bir sinirin kamçısı, bakışlarda biriken yıkım mecburi arayışım

Kendisine benzeyen bir oda yürüdü hayatın rahmine doğru

Şimdi her detay yedek parçası sökülen ruhumun
Batıyor gövdeme dervişe açılan kapılar, her gün daha fazla ölen haftalar
Kimin evi yoksa sessizliğim ordadır/buz kesmiş yüreğim

Yaprakların yaşı yok, güz diye bir şey var hatırlanması sevinçle dolu

BİZ GOGOL'ÜN PALTOSUNDAN ÇIKANLAR

Yasin Gedik

karla gelir karla gideriz
yağmur altında yatarız
okyanus ortasında
kucakta kedi sıcaklığı
uyumamışız ama değiliz uykusuz
karla gelen karla gider
bunu böyle biliriz
dağınık yazar ve yaşarız
bu böyle bilinsin isteriz
öpüşlerimiz kaçamak ve telaşlı
sevişlerimiz yabani ve evhamlı
paramız yeter mi dersin
Gogol'ün paltosuna
üşür müyüz bu havada söylesene
bak güneş açtı hava ılıca
dikkat et kayma tutun bana
karla gelmiştik karla gidelim o halde

Malum Büyükşehirler

Ekber İpek

Yolun iki yakası
Denk gelme ihtimalimizin yarılanması
Yetmezmiş gibi şimdilerde
Her kaldırımını da ikiye böldüler
Adına peyzaj çalışması dediler
Malum, çalışıyor ya büyükşehirler!
Boyu boyumdan aşkın
Artık her neyse adı bu otun, bu ağacın
Doğrusu pek bir anaç bu huy ve eylemler
Seni benden, beni senden korumaya ant içmiş
Güya nikâh memurlarını barındıran büyükşehirler
Ve işte bir kez daha yarıladılar ihtimalimizi
Unuttukları bir şey vardı, adına paradoks dedikleri
Bitmezdi yarılanarak, var olan o ihtimaller
Dilerlerse çokça şeritli kaldırımlar inşa etsinler
Malum, umut vadediyor ya büyükşehirler!

momento mori

Serdar Süalp

sonra ol dediler ki herhalde, olmuş bulundum
her oluş gibi. bu da doğanın geçici bir hevesi
yine de çat pat susabiliyorum derdimi anlatacak kadar
yetemediğim yerde gözlerimi de yumuyorum
oysa durduğum yerden bakabilsem her şey bir atom kadar tastamam
ben gözlerimin bakma hakkını da saklı tutuyorum

o halde evvel zaman-kalbur saman grafiği nasıl yorumlanır
ya Aslı ile Astar'ının bu uzatmalı aşkı?
bütün bunlar elbette yeryüzü ile aramdaki ters mıknatıslanmadan
bir yanda içimde boğulmuş bir şehzadenin olası saltanatı
diğer yanda çocuksuz bir hanedanın gelecek kaygıları
bu ikilikten bir maraz doğacak az buçuk biliyorsam
aynı rahimden ölmenin de kendince bir hukuku olmalı
kan kardeşi ile kardeş kanı arasındaki bir farkı bulunuz

sanki A noktasından Z noktasına hareket eden bir araç varmış da
ben de L noktası civarındaymışım
ama işte bu dante'lik işine bir türlü ısınamadım
gelirken kendim kadar bir kendimi de yolda bıraktığımdan
bu soluğumdur dedim rüzgara katık olsun diye
bu etimdir dedim toprağa bi' güzellik de benden
siz olmuşlara karşı çareyi aklında bulanlar
siz ölmüşlerinin arkasından rabbine sığınanlar
olmuşla ölmüş arasındaki bir çareyi bulunuz

buldunuz muydu? o zaman eller yukarı
bu birinci mih: sol elimle yeltendiğim tüm sevaplar için
şu ikinci mih: sağ elimle kaçındığım tüm günahlar için
o üçüncü mih: tamam. bu kadar yeter.
her bitiş gibi. doğada sıkça görülen türden
baktığım yerde durunca zaten
her şey bir atom kadar mikroskobik

ee'si şu, L noktası civarında tekerleri patlamış bir araçtan indim
A'dan önce bir harf var. o harfin peşindeyim

sonra öl dediler, elimde değil, gülmüş bulundum

UÇTU BİR KUŞ

Hüseyin Balık

Uçtu bir kuş vadilere
Dağlar dize gelmeden evvel...
Ağıtların odunları yandı sende
Sen yandın ters papuçlu insanlara
Ben, dik uçurumlara inat sırtımı vadilere verdim.
Ah! Bir çığlık inse Gavur Dağları'ndan,
Üzerime ...
Ölsem.

CAMEKÂN

Asım Çetinkaya

Ben sergen ve parlatılmış ayakkabılarıyla süleyman
Ha bir de top
Vurdu mu gol olanından
Yalpalaya yalaya neler olduğunu anlamaya çalıştık
Bi kere altına sıçanlar ile altına koşanlar arasındaki muhabbetin sırrı neydi
Sırası mı şimdi ekmeğin arasındaki köftenin
Üfleyip göreceğiz kim akıllı kim deli
Ayağında potini var zengin mi sandın isimli çalışmasından çok önce vurmamışlar
mıydı spartaküsü
Şirinler desen hak getire
Baba desen üvey
Ha bi de altı okuna birden annelik yapan küheylan
Ulan sahi
O şarkıdan önce vurmuşlardı değil mi tazeyi
İsyani ateşiyiz biz yanarız alev alev
Memmet
Burda
Kenan
Burda
Ayışe
Burda
Ramazan
O da burda
Açlık
Burda
Sefalet
Burda
Başka bir denize âşık sahillere gibi
Kendinden geçenlerle
Vatanseverlerle
Çok sevenlerle
Ve kirlitebildikleri için belediye plajını seçenlerle
Dolup taşıtık
Atımı tez getirin
Başka bir diyara başka bir adam gibi ineceğim.

KİŞİ MİŞİ

Eren Şahin

dümdüz aşağı dümdüz yukarı adanır hiçliğin böylesi
göğüste kedi medi uyumaz, malafata tabidir ağırlığı yüreğin
uyursun, uyarılırsın, uygun değildir yaşamak iltifatına
pelteleşen gün, hacimleşen beden; uzaklaşan akıl, yakınlaşan keder
gökte yağmur mağmur acılaşır, falçataya özgüdür derinliği façanın.

boğum boğum lağımlaşır heybedeki gün
süreğen ırmaklar taşır, taşırır lirik hicapları
dosdoğru ölmeğe coşulur şirret alt edilmişlikte
uyursun, uyarılırsın, uyarmışlardır kesin yaşamak bahsinde
zırvalayan gece, sivrilen ömür; kesilen orta, vuramayan gönül
yerde toprak moprak koyulaşır, proleterya tabidir rezilliği bahsimizin

depderin yankılanır depderin aksiseda, birbirini iteleyen güller
çözülür sorgunun birinde bilinçli, vallahi göğüste kedi medi uyur
ölür öldürürsün kendinin hiçliğinde
uyanmazsın, uyanamazsın, uyandırmamışlardır
sevdanın yanlışlığı bahsinde
gettolaşan şehir, kondulaşan ölüm; kaçırılan ip, arttırılan zulüm
hasrette kişi mişi boklaşır, yoksulluğa özgüdür belermesi ağrının

düz düz, boş boş süreğendir hayat, geçmiş habersiz dişlersin
göğüste öküz oturur, eski arkadaşlar taygada kar, acıda enfes
oturursun, oturabilirsin, otursan iyi olacaktır kırgınlayan gönül bahsinde
acılaşan ter, titreyen el; kesinleşen kader, kesifleyen keder
burda tasa masa atlanır, gidenlere tabidir kalanların türküsü

ALIŞKANLIĞIN DERİSİNDE YÜZEN İP

Hacer Mutlu

her içinle savaştığım bu duvar
    , gölgemi ,
on nehre dağıttı

...

güneşe sadece kuşlar mı dokunabilir!
uçaklar öpebiliyordur -biraz ölmek-
biraz ölmekti :
her içinle savaştığım bu duvar
    , gölgemi ,
on nehre dağıttı

...

pazartesilerin bi başlangıcın bitirilişidir insan,
    henüz uçak kadar öpüşmemişti :
uçak hızlı!suç yok!
her on nehre bi uçak düştü
gölgemin her bi parçasında-biraz ölmek-
biraz ölmekti :
her içinle savaştığım bu duvar
    , gölgemi ,
on nehre dağıttı

ölü duvar
    ,gölgemi,
on nehre dağıttı!

...

BARBAR LEVHALARI

Osman Tuğlu

Okşuyordum gece gündüz,
Bilmezken yukarıdan aşağıya mı
İçerden dışarıya mı
Okunacağını bile henüz.

Okşuyordum gayet mahcup,
Avuçlarına döküp mesh yağını
Bir fahişenin kirli iki ayağını
Ovar gibi bir meczup.

Canlıydı daha,
Dokundukça ellerimle
Diriliyordu şehvetli terimle
Kavak ağacından iki levha.

Dört yara söktüm teninden;
Harflerdi, işkencelerdendi.
Mürekkebi zifiri gecelerdendi;
Yıkayıp akıttım bedeninden.

‘Okumak’ yazmaktı, anladım;
Hatırlamaktı eski hayatlardan.
Gerisi kolaydı, tarihi tamamladım
Havadaki feryatlardan.

YENİ BAŞLAYANLAR İÇİN İNSAN HAKLARI -1

(Kürtleri, Kadınları ve İşçileri Niçin Öldürmeliyiz?)

Furkan Çirkin

Ülkü Tamer ve Şükrü Erbaş'a...

i.

Ben olsam utanırım bu nasıl bir ırk
Hem devleti hem devlet hem de devleti yok

Ezik büyük bir hâlde, bozuk bozuk Türkçeyle
Yaşiyor ve yaşıyor ve yaşıyor, işte öyle

Ben olsam utanırım bu nasıl bir ırk
Bir sınıfta sıkış tepiş kırk öğrenci kırk
Hiçbiri de Türkçe bilmez, kırk öğrenci kırk
Ama sorsan biri hariç hepsi de Türk
(Türklük, malum, olan bir şey ben Türk'üm demek ile
Yani kız oğlan kız ama altı aylık hamile)

O biri de okumayacak, dağa çıkacak zaten
Amerika'yı ve İngilizceyi öğrenecek zaten

ii.

Ben olsam utanırım bu nasıl bir cinsiyet
Hem akli hem hakkı hem de erki et

Baştan aşağı meme, baştan aşağı göt
Zaten kocası akleder onun yerine babası
Zira kadın kısmının, malum, akli kıt

Patronuna pazarla bedenini, etrafına pazarla
Kullanılmamış bir mal ol da git kocana pazarla
Sonra da kızını düzgün giy falan diye azarla
(Ve oğlunu erk sahibi bir erkek olarak eğit
Zaten kadın kısmının, malum, akli kıt)

iii.

Ben olsam utanırım bu nasıl bir işçi
İnşaatla çimentoyu sikiyle sulayan çişçi

Yemek yerken utanmadan kirli ellerini kullanır
Bıçak sağa çatal sola, kural mural bilmez ama
Güzel götlü bir kadını ayak bileğinden tanır

iv.

Ben olsam utanırım...

Benim...

utanıyorum...

sizden!

YENİ BAŞLAYANLAR İÇİN İNSAN HAKLARI -2

(MEZBAHADA ERKEK ERKEĞE VEGAN-
FEMİNİST BARBEKÜ-SEKS PARTİSİ)

Furkan Çirkin

Salyangoz dediğin müslüman mahallesinde satılır
Tere dediğin tereciye satılır
Yakın arkadaş,
satılır.

Özel mülkiyetin olduğu yerde
Her şey ve herkes
-kesinkes-
satılıktır.

KENDİ KENDİNE SÖYLEŞİ*

*Uzanıp kendi yanaklarımdan öpüyorum

EBRU ÖZDEN

E. G: Ebru Özden'i en iyi tanıyan kişi benim. Kendi hakkında bilmediklerini bile bilirim. Onu sorularıyla zora sokacağım. Evet, merhaba Ebru. Şiir senin için ne, nerede, ne zaman başladı?

E. Ö: Çok iyi tanısan şiire başladığım bir milat olmadığını bilirsin Sevgili Ebru. Şiir benim için her şeyden önce gelen, kendimi adayabileceğim, Tanrı'nın beni hem ödüllendirdiği hem cezalandırdığı annem, çocuğum, lanetim.

E.G: Anladık ki dünyada en önemli şey şiir. Şiirde en önem verdiğin şey nedir?

E. Ö: Şiirde en önem verdiğim şey ahenk ve dil. Türkçe bütün imkânları ile şairin hizmetinde. Şair de Türkçenin.

E. G: Yani ahenksiz şiiri sevmez misin, hiç yazmadın mı?

E. Ö: Denedim. Şiirde dış veya iç ahenk, muhakkak olmalı. Şiirin kurallarını büsbütün yok sayamam. Yapanlara saygım vardır ama ben yapmam. Şiir iyi bir müzik etkisi bırakmalı. Onun sesi olmalı.

E. G: Türkçe demiştin. Şiir yazarken seni sınırladığı oluyor mu?

E. Ö: Bu soru beni sinirlendirdi şimdi. Türkçe kısıtlamaz. Türkçe mecaza imkânı olan zengin bir dildir. Bütün imkânlarından faydalanmak gerekir. Ben Türkçeye yetiyor muyum acaba...

E. G: Şairler sözün ustası...

E. Ö: Elbette Ebrucuğum. Elbette. Sadece sözün değil. Dilin de ustasıdır. Bir şair hangi dilde yazıyorsa o dilin bütün imkânlarını, imkânsızlıklarını bilmelidir. Dilbilimci olmalı demiyorum. Dilini tanımalı.

E. G: Bence dilci olduğun için böyle konuşuyor olabilirsin.

E. Ö: Ben dilci değilim. Diliyle alakalı her şeyi bilmek isteyen biriyim.

E. G: Şiirlerde geleneksel unsurlara yer verilmeli mi?

E. Ö: Şiir geleneğe sırtını dönmemeli ya benim için. Şimdi çıkıp bana gelenekçi diyecekler. Bir şeyci olmak zorundaymışsın gibi. Şiir ta Aprin Çor Tigin'den beri var. Şiir İslamiyet'ten öncesinden beri var. O bizim. Ve bizim olana sırtını dönmemeli şair. Sırtını yaslamalı. Önceki yazılanlardan beslenmeli. Şairlerin sözlerine kulak vermeli. En azından ben öyle yapıyorum. Şimdi beslenmek dedim sen birikim olmadan şiir olur mu diye soracaksın. Hayır, olmaz. Belli bir birikim gerektirir. Şiirini sağlam bir temele oturtmazsan başına yıkılır. Gerçi sen şiir yazmıyorsun. Senin nezdinde genç şairlere söyleyeyim bunu. İyi okumaları gerekiyor. Yetenek tek başına yetmez. Birikim de tek başına yetmez.

E. G: Sormayacaktım birikim meselesini ama neyse. Yukarıda şiir müzik gibi olmalı dedin. Müzik zevkin?

E. Ö: Şiir aslında şu olmalı bu olmalı diyemem. Benim görüşüm bu. Gelenekte benim en önem verdiğim şey ahenk. Bir tel kaldı şimdi. O da koparsa ahenk ebediyen kesilir. Müzik zevkim mi, beni besleyecek her şey. Müzik, resim... Bunlar şiir zevkini besleyen şeyler bence.

E. G: O son tel kopsa da ahenk kesilse daha iyi olur diyen modernistler var.

E. Ö: "Lirik mülkümüzü talan eden" modernlere karşıyım. Modern olana değilim. Şiir gelenekle modern arasında bir yerde olmalı. İkisinden de uzak olmamalı.

BUSE MALKOÇ

-Kendi kimliğini tanıyabiliyor musun? Ne sevdiğini, ne hissettiğini, neden yazdığını? Ne amaçla burada olduğunu? Yakın mısın genelde kendine?

Bir insanın kendi kendine soru cevap yapması da ayrı bir saçmalık. Daha önce bunu hiç yapmamış gibi konuşuyorum. Kendimi tanımak için ara sıra sorular sorar cevaplardım. Tanıyabildim mi; hayır, asla. Her geçen gün kimliğimin farklı bir yüzüyle karşılaşıyorum. Sürekli yirmili yaşlarda kalsam tanıma şansım olabilirdi. Yaş aldıkça altından farklı şeyler çıkıyor. Neler sevdiğimi az çok anladım. Kimi sevdiğimi anlayamadım. Neden mi yazıyorum? Kelimeler beni insanlardan daha iyi anlıyor da ondan.

-Büyük hayallerin oldu mu bu yolda? Gidebilseydin nereye kadar giderdin? En sona kadar ulaşırdım. Büyük hedef ne demek. En yüceleri bizimle. İnsanız neticede. Süsü, şatafatı severiz. Ödüllendirilmeyi, alkışlanmayı severiz. Yazmak için yazmıyoruz. Okunmak, geri dönüşümler almakta bu oyunun bir parçası. Her yazar öldükten sonra kıymet bilinmiş. Ben öyle öldükten sonra alkışlanmak istemezdim. Yokluğumu yoklukla kapatsınlar isterdim. Benim için önemli olan yaşarken kıymet bilinmek. Öyle çok lüks hayallerde gözüm olsa da bundan da sıyrılacağım. Tüm şatafatı kenara fırlattığımda kendi kimliğimi bulacağım.

- En iyi şiir ne zaman yazılır?

Bu soruda her şair nokta atışı atabilir. Kimine göre alkolün dibine vurmuşken kimine göre yalnızlığın en iç duvarlarında yazılır. Ama bana göre bir aşkın yamacından dönmüş, sudan çıkmış balığa dönmüş gibi acı içinde kıvranarak yazılır şiirler. Haykırmak istersin, gitmek istersin, kalmak istersin. Duyguların en yoğun olduğu zamanda sözcükler sanki bu anı bekliyormuşçasına süzülür. Kalpten gelir o sıra her şey. Bir bakış, bin ölüş beraberinde bir şiiri getirir.

Genelde bizi anlayamadıklarında daha fazla yazarız. 'O öyle değil, bu böyle' demek için. Masum yanlarımızı yazarız, en kötü, en bencil yanlarımızı yazarız. Kurgusal karakterler ekleriz. Sanki bizim başımızdan geçmemiş gibi bunca şey batıp batıp çıkar şiirler yazar sonra bununla gurur duyarız. Neden? Çünkü en iyi şekilde acıyı yaşatan bizleriz. Kaostan besleniriz. Ayrılıklardan, özlemlerden. Kavuşmak ne haddimize? Kavuşursak şiir yazamayız. İçimiz dışımıza çıkana kadar ağlamayız biz. İçimiz dışımıza çıkana kadar yazarız.

-Her eseri kolay beğenir misin?

Beğenmek? Ben hiçbir şeyi kolay kolay beğenmem. En büyük eleştirim de kendime olur. Kendimi de beğenmem. Binlerce kitap okusam içlerinden iki tanesi yanımda kalmış olur. İz bırakan kitaplar lazım bize. Yıllarca okunmasa bile hala aklına ilk gelen kitaplardan olmalı. Görünce 'ya bu ne anlatıyordu' dememelisin kitaba. Eline aldığı anda baştan sona her satırını iliklerinde hissetmelisin. Ara sıra bazı satırlar aklına gelmeli. O herkesin ölüp bittiği klasikler için de ölemiyorum ben. Ne geçmiş kitapları seviyorum, ne de günümüz kitaplarını, ne de gelecek kitapları seveceğim. Benliğini, egosunu, hayatını, kendini ispat etmeyi kenara koyup, tüm bunlardan sıyrılıp dürüstçe kalem oynatan pek yazar yok çünkü. Buna ben de dahilim. En iyi kitap nasıl olur bir fikrim yok ama boş sözcüklerle bir kitap yazılmaz buna eminim.

FİGEN ŞENTÜRK

Seni şiire leylekler mi getirdi?

Olur muu, beni şiire Porsuk'taki balıklar getirdi. Yıllar yılı her gün onlara şiir yazıp attım, besledim Porsuk'taki balıkları, öyle çok öyle şiir yani, sonunda dayanamayıp benden bir şiirkızı yaratıp su üzerine çıkardılar.

Porsuk dese sana, dile benden ne istersin, ne dilersin?

Şiirim, şiirsin, şiir, şiiriz, şiirsiniz, şiirler...

Eskişehir'de düzenlediğin Şiir Söyleşileri, tiryakiler de yarattı elbette, yeterli mi sence?

Yetmez! Sıraya Porsuk Şiir Akşamlarını, Şiirli Tramvay Saatlerini de almak gerekiyor.

Porsuk Kızı, Şiirkızı allarını pullarını giyin de çıkalım şiir seyranına...

Balık kavağa çıkmayabilir ama biz Porsuk'taki şiir balıklarımla birlikte Yazılı Kaya'ya çıkıp Eskişehir semalarına şiir okuyacağız hep birlikte, Frigçe...

HAKAN R. TEMİZ

Bir roman karakteri olsaydım:

– Şüphesiz Mai ve Siyah romanındaki “Ahmet Cemil”

Rus Edebiyatı’nda bir yazar olsaydım:

– Sergey Dovlatov.

Bir şiir dizesi olsaydım:

– “bu sabah korunaklı yerlere taşınma kararı aldım.” (Mehmet Karaca)

Bir müzisyen olsaydım:

– Thom Yorke.

Hangi filmde başrol olmayı isterdim:

– Eternity and Day (Sonsuzluk ve Bir Gün)

Güncel yerli edebiyatta bir şair olsaydım:

– Hakan R. Temiz.

Bir süper kahraman olsaydım:

– Asgari ücretle evini geçindiren kişi.

Tarihi bir yapı olsaydım:

– Bırca Belek (Şırnak / Cizre)

Ben bir yerli rap sanatçısı olsaydım:

– Sagopa Kajmer.

BURÇİN LAÇİN ALTAY

Beni bir şair bir şiirinde yazsaydı:
Didem Madak, Ah'lar Ağacı

Beni bir yazar bir kitabında yazsaydı:
Lev Nikolayeviç Tolstoy, Anna Karenina

Beni bir yönetmen bir film olarak çekseydi:
Jean-Pierre Jeunet – Amelie

Beni bir Antik Yunan Tanrısı yaratsaydı:
Afrodit

Ben bir isim olsaydım:
Lavinya

Ben bir renk olsaydım:
Bir “Vişne çürüğü”

Ben bir şehir olsaydım:
Santorini

Ben ...?... bir hayvanım:
Romantik

En sevdiğim mısram:
“Bir eski yaz fotoğrafından susuyorum şimdi
Dilimde paslı sözcükler mezarlığı”

En sevdiğim şiir başlığım:
“Siyah Zamanların Çivisi” veya “Sus Diye Elimde Taşıyorum Sesini”

TOPRAK ŞEMS TEZCAN

Şems: Plüton Yayın' dan çıkan son kitabınız "Flora" ile ilgili neler söylemek istersiniz? Yaratım süreci nasıl gelişti, eserleri kaleme alırken neler hissettiniz?

Toprak: Benim her kitabım aslında birbirinden çok farklıdır, aynı hayatım gibi. Hayatımın bir dönemini yansıtan şiirleri tek dosyada toplarım genelde. "Flora" son birkaç yılımı içeren bir kitap. Bu kitabın yayınlanmış olması beni rahatlatmış, çünkü bu sayede yeni bir sayfa açabildiğimi hissediyorum.

Şems: İlk eserlerinizi kaleme aldığınız günleri düşünürseniz, o günden bu güne kadar süren yolculuktaki gözlemlerinizi bizimle paylaşabilir misiniz? En köklü değişim nerede ve ne zaman oldu?

Toprak: Bir önceki cevapta bahsettiğim gibi aslında her kitap benim için köklü bir değişim demek fakat en köklüsünü düşünecek olursak sanırım manzum hikâye - poetik öykü - anlatı şiir yazmaya başladığımda bazı kalıplarımı yıkıp çok daha bana hitap eden ve beni yansıtan üretimler yapabilmeye başladım.

Şems: Fanzinlerle ilgili yorumlarınızı da duymak isteriz? Güncel olarak hangi fanzinleri takip ediyorsunuz?

Toprak: Edebiyatın özü bana göre fanzinlerdir, ben de 10 yılı aşkın süredir Meskalin adında bir fanzin çıkartıyorum. Öncesinde de Doktrin isimli fanzin ile edebiyat serüvenim başlamıştı. Şimdilerdeyse Mevzular Derin Fanzin'in sıkı bir takipçisiyim, Geyik Fanzin de çok iyi üretimler yapıyor.

Şems: Plüton Yayın haricinde güncel olarak hangi yayınevlerini takip ediyorsunuz? Kendileri hakkında olumlu ya da olumsuz, objektif düşüncelerinizi almak isteriz.

Toprak: Jaguar ve Alakarga Yayınları benim için başı çekiyor, gerçekten çok beğeniyorum üretimlerini. Ana-akım yayıncılarla çok işim olmuyor genelde, çünkü ben az bilinen ama çok bilinenlerden daha iyi üretim yapan kişilerin peşindeyim. Şiir konusunda da Pikaresk ilgimi çekiyor şu sıralar.

Şems: Son kitabınızın yayınlanması için Plüton Yayın'ı seçmenizdeki itici kuvvet neydi?

Toprak: Kendi yayınevime olması demeyeceğim, çünkü başka yayınevlerinde de kitaplarımı yayınlıyorum. Bu hususta en dikkat ettiğim konu kitabın tarzı oluyor, tarzı Plüton'a uygun olmasaydı tercihim bu yönde olmazdı. Ben yayıncı yazarların tüm kitaplarını kendilerinin basmasına karşıyım, başka editörlerin de seçkisinden ve beğenisinden geçmeleri gerektiğini düşünüyorum. Kendi yayınevime yayınladığım kitaplar da genelde hem tarzı uygun olan hem de benim için ayrı bir yeri olan - özel kitaplar diyebilirim.

Şems: Yolun başında olan sanatçılara neler söylemek istersiniz, sizce yolun sonunu başına monte edip çemberdeki bir heybeli sıçan gibi koşturmak nasıl bir çözüm?

Toprak: Harika!

Şems: Şimdi "olmayan" sorumuza, özgürce ve içinizden geldiği gibi cevap verir misiniz? Bir soru olmasa bile, ne cevap vermek ve ne anlatmak isterdiniz?

Toprak: Kim olursa olsun herkesin konfor alanından çıkarak yeni şeyler denemesi gerektiğini düşünüyorum, evet bir başarı elde etmiş olabilirsin ve bu garanti bir çözüm olabilir fakat onun üzerine çıkmaya çalışmıyor ya da çalışsan bile çıkamıyorsan vasatlaşırsın. Çoğu sanatçıda bunu görüyorum, kendilerini ve oluşturdukları şeyleri yıkmaktan korkuyorlar; oysa yıkım en güzel 'inşa'dır.

ONUR TUNA BOZBEY

Kendiliğinden. Su gibi yürüyen. Yerin yanan ayakları altındaki.
O.T.B. Dinliyorum, dinliyorum.. diğer tarafta öteki ben. Sorularını bir eşğin altından yöneltecek.

– Öncelikle merhabalar, bize kendinizi tanıtabilir misiniz? Kendinizi kim olarak tanımlıyorsunuz?

O.T.B. Kimden ziyade ben, “-ne” si nesnenin; alfabenin “Ğ” si, görüp gecelerimizin en camgöbeğini; büyük gecede çırpınan mürekkepkalbi.

– Büyük geceyi gördüğünüzü iddia ediyorsunuz?

O.T.B. Evet, birçoklarının gördüğü gibi, gördüm; büyük gece taş bir duvarın üzerinde zincir halkalarıyla ilerliyordu; ağzını bir çukur gibi açmış, gözlerin zemherisini yiyordu.

– Büyük geceden kastınız nedir?

O.T.B. Pis sırtını aklın pınarlarına sürterek göğsün üzerinde yuvarlanıyordu büyük gece. Yaşamların gölgesini içiyordu taçyapraklar üzerinde. Büyük gece, bir kertenkeleydi.

– Peki, bize çalışmalarınızdan biraz bahseder misiniz, nelerle uğraşıyorsunuz?

O.T.B. Şiirler yazıyorum, daha çok gölgeler çiziyorum büyük gece için; gün ortasında çıkırık adımlarıyla gelecek geceler için; akşamında bir deste yüreğin istiflediği, dirgenlenmiş gece için; ve iki ter arasında gözyaşının katılaştırdığı, susanan ve sunulmuş, hiç gelmeyecek geceler için.

– Şiir yazmaya nasıl başladınız?

O.T.B. Dünya atının üzerinde başladım yazmaya; ama ayaklarım, ah ayaklarım... çoğu zaman yer değiştirdiler ellerimle. Ah, yapmak! Ve olmak. Önceleri kırlar evlerimdi benim pistil pistil odalarıyla, ancak dünyanın mahmuzunu taşıyordum organımda. Sonraları kara bir güneş gibi, yabanın ortasında erdişi, göğün sundurmalarında bittim ben.

– Fırsatını bulmuşken sormalı, sizce kafiye göz için midir, kulak için mi?
O.T.B. Ne oldu! Görmüyor muyum yoksa, işitmiyor muyum; bir ölü müyüm, yoksa bir bedevi mi? Gözüm ve kulaklarım yeri ortasından delen çimenler. Denizler içiyorum gökler her göz kırptığında, su içer gibi. Yine de cevap arıyorum soruna, onca cevabın yanı başında; doğrusu, sorun beni pek susattı. (O sırada tanrı misafiri bir ses, şakağın mizantroplarını delip geçti.)

– Peki, sizce şiir sanatın mı bir parçasıdır, yoksa edebiyatın mı?
O.T.B. Kanıyorum su uzatır gibi ancak elime yangın tutuşturduğün bu soruya. Yoksa? Evet, yoksa? Ya şiir yoksa ve ben aslında buraya kelimeler yerine ağızlar, burunlar çiziyorsam? Hatta, şiiri kendimi kurtaracak bir yüksük gibi, bir hastanın göğsünden çekip alıyorsam? Bu, hangi susatmayan su, ellerin köşesinde tuttuğun?

– Zaman kaldıkça romanın yanı sıra boş vakitlerinde şiir okumaya çalışan biri olarak sormak istiyorum; şiir, acaba günümüzde hak ettiği yerde mi?
O.T.B. Zaman ne oradadır ne burada, ancak seninle benim aramda; süreğen, altına filizlenen bir tohum gibi. Ve zaman zaman, yeşil şapkasını kuşatan öylesine asimptotlarında anın; etrafını çatırdatan birkaç kabuktan başka bir şey değiliz.

– Değerli vaktinizi ayırdığınız için teşekkür ederiz. Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

O.T.B. Bir kez daha sırıyorum sonsuz görüncemelerin üzerimdeki yansımasına; bir kez daha çalışıyorum ateşten yerin bedene benzer ısığını. Suyun saydamlaştığı avucumsu noktada, büyük gecenin imleri beliriyor. Boş kağıda gölgemi çiziyorum.

HASAN EGE KARANFİL

Kaç hayatım var?

Hepsini hatırlayamam: yıllar önce Neum'da futbolcuydum; ondan da önce Beyrut'ta avcı; birinde kendi cenazeme gittim, diğerinde kendi kardeşimi vurduğum - sonra birkaç dekat havada döndüm durdum. Sonra bir vakit bir güz vaktinde Ankara'da doğmuşum dediler, öyle inandım. Leonard Cohen babamdır. Lionel Messi öz abimdir. Rakıyı çelevi dublesi içerim. Aradaki bir on beş yıl, benim zihnime de karanlıktır. Önce Ankara'da şair, sonra İstanbul'da hukukçu, bilahare psikolog, en son da spor bilimcisi oldum. Şimdi de Tanrı'nın gazabına uğradım, Fenerbahçe'de yaz stajı ayarlamak için haftalardır sürünüyorum.

Kaç hayatım olacak?

Varlığıma muhalefet olsun diye Avukatlık Kanunu diye bir kanun çıkarılmış. Gönül isterdi bir apartman dairesi kiralayıp, hem büro hem klinik olarak kullanayım, ama işler öyle yürümüyormuş. İki sene içinde bakacağım, yüksek ihtimalle spor hukuku; düşük ihtimalle klinik psikoloji yüksek lisansı, gerisi nasip kismet. Lakin ceza hukukuyla uğraşmak istemesem bile ceza hukuku benimle uğraşır. Dünyayı gezmek gibi bir hayalim hep vardı ama param yok. Artık zamanım da bitiyor. Bir sonraki hayatımda Guam'da çiftçi bir ailenin üçüncü çocuğu olarak dünyaya gelmek istiyorum, Brahmaloka'ya daha çok yol var.

Ben bir tank olsaydım?

Panzerkampfwagen I. Ausf. C, olurum; Leonardo 1487 olmak istesem de.

Alfabeyi tekrar dizecek olsaydım?

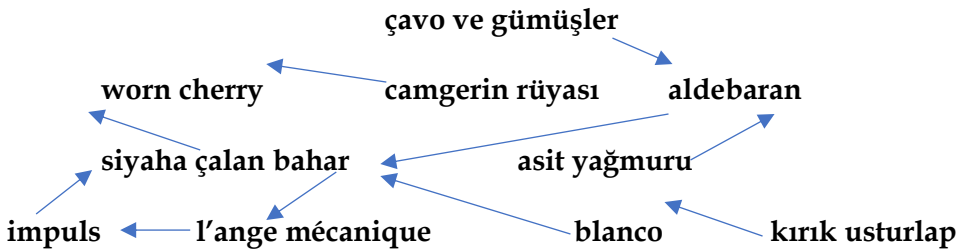
B K E A G M Ğ O R Ö İ D İ F U Z Ü L N H J C Y V Ç S P Ş T,
ki doğrusu da budur.

Çocukluk kahramanım kimdi?

Barry Allen, The Flash. Belki de ondan bunca koşturup duruyoruz.

Kendi şiirlerimden bir kadro kursam?

Mutlak surette tiki-taka, 4-2-3-1 formasyonu:

kalede: ayaz prelüdü

